

Вибір форми захисту конкретного способу захисту з урахуванням усіх обставин справи залежать як від змісту суб'єктивного права, що підлягає захисту, так і від ступеня небезпеки такого порушення.

Таким чином, можна зробити висновки, що належний захист авторського права в Україні гальмується через недосконалість законодавства та неналежну організацію здійснення правосуддя і контролю, недовіру суспільства до судової гілки влади. Адже від того, як буде захищене цивільно-правовими, адміністративними і кримінально-правовими засобами авторське право, говорить в якійсь мірі про дотримання в нашій державі конституційних прав громадян у сфері інтелектуальної власності та їх правовий захист, а також показник, від якого може залежати рівень довіри до нашої держави з боку світової спільноти.

Список використаних джерел:

1. Рудник Т. В. Деякі проблеми питання захисту авторського права в Україні / Т. В. Рудник // Юридичний вісник. – 2009. – № 1. – С. 74–77.
2. Мельников М. Піратство як злочин у галузі авторського права і суміжних прав: погляд на проблему / М. Мельников // Право України. – 2003. – № 4. – С. 72–75.
3. Коваль А. М. Соціальні та кримінально-правові засади охорони авторського права і суміжних прав : автореф. дис. ... док. філософії в галузі права / Коваль Антон Миколайович. – К., 2005. – 28 с.
4. Кравченко О. Захист авторського права і суміжних прав / О. Кравченко // Вісник прокуратури. – 2002. – № 6. – С. 62–67.
5. Фучеджі В.Д., Ганеліна К.І. Правові аспекти охорони і захисту авторських прав: – режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/App/2009_37/app-37_Fuchedzi_V_D_&Ganelina_E_I_%2892-96%29.pdf.

***ДО ПИТАННЯ ЗАКОНОДАВЧОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ПРОЦЕСУ АДАПТАЦІЇ
ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС***

Дзігора Марина Серіївна, здобувач 4 курсу факультету №2 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Середа Ю. М.**

Одним із пріоритетних напрямків зовнішньої політики України є вступ до Європейського Союзу (далі – ЄС). З метою досягнення цієї мети Україною має бути виконано надважливе завдання щодо приведення національного законодавства у відповідність до законодавства ЄС. Тож не випадковим є те, що істотним чинником розвитку законодавства України є орієнтація на право ЄС.

Початком діалогу між Україною та ЄС щодо адаптації українського законодавства до законодавства ЄС можна вважати 10 листопада 1994 року, коли Україна ратифікувала Угоду про партнерство і

співробітництво між Україною і Європейським співтовариством та їх державами-членами (далі – УПС), яка втратила чинність [1,2]. Це пов'язано з тим, що 16 вересня 2014 року ратифіковано Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [3].

Основним нормативним документом, що визначає процес адаптації законодавства України до законодавства ЄС є Закон України «Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 18 березня 2014 року № 1629-IV (далі – Закон) [4].

У Розділі II Закону вказано, що адаптація законодавства – це процес приведення законів України та інших нормативно правових актів у відповідність з *acquis communautaire*, тобто з правовою системою ЄС, яка включає акти законодавства ЄС (але не обмежується ними), прийняті в рамках ЄС, Спільної зовнішньої політики та політики безпеки і Співпраці у сфері юстиції та внутрішніх справ. Оскільки адаптація законодавства – це процес, то доволі логічним є визначення законодавцем того, що його здійснення включає декілька послідовних етапів.

Фактично можна говорити про завершення першого етапу адаптації законодавства, з огляду на завершення дії УПС.

Закон містить перелік законодавчих актів ЄС в різних сферах до яких має бути адаптовано законодавство України.

Крім того у розділі VII Закону визначено компетенцію Кабінету Міністрів України приймати щорічний план дій щодо адаптації законодавства України до норм ЄС.

На цей час чинним є План заходів щодо виконання у 2013 році Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 березня 2013 року № 157-р [5]. У цьому Плані заходів визначено перелік нормативно-правових актів, що мають бути розроблені, виходячи з існування відповідних законодавчих актів ЄС. Також наводиться перелік вже розроблених законодавчих актів, у проектах щодо яких здійснюється супроводження розгляду Верховною Радою України. Серед відповідного списку таких законодавчих актів, чотири містяться у розділі «інтелектуальна власність», зокрема проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про рекламу» (щодо приведення у відповідність з Європейською Конвенцією про транскордонне телебачення).

Створення національної державної правової системи у відповідності до європейських норм слід здійснювати одночасно із адаптацією до вже існуючих законодавчих актів.

Зрозумілим є те, що процес адаптації законодавства України вимагає злагодженої роботи всіх гілок влади не лише при розробленні і

прийнятті відповідного законодавчого акту, а й в ефективній його реалізації та отримання позитивних результатів в різних сферах життя суспільства. Адже факт ухвалення згідно з правом ЄС українського законодавства, ще не означає належного функціонування правових механізмів, що ним створюються, в практичній площині.

Список використаних джерел:

1. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейським співтовариством та їх державами-членами. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/998_012/print1454947473280885;

2. Про ратифікацію Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейським Співтовариством та їх державами-членами: Закон України від 10 листопада 1994 року № 237/94-ВР. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/237/94-%D0%B2%D1%80>;

3. Угода про Асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/984_011;

4. Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18 березня 2014 року № 1629-IV. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>;

5. План заходів щодо виконання у 2013 році Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: розпорядження Кабінету Міністрів України від 25 березня 2013 року № 157-р. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/157-2013-%D1%80/page>.

ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКУМЕНТІВ В ЯКОСТІ ДОКАЗІВ У ГОСПОДАРЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Кукота Оксана Юріївна, здобувач 4 курсу факультету №2 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Борцевич П. С.**

Актуальність теми полягає в питанні щодо правового регулювання використання електронних документів як джерела доказування в господарському процесі, що є результатом швидкого розвитку інформаційних технологій.

Більшість процесуалістів схиляються до однозначної думки про необхідність визнання електронних документів як джерела доказування. Однак необхідно дослідити всі аспекти цього питання і дещо обмежитися у повній легалізації електронних доказів, насамперед, з метою уникнення зловживання і фальсифікації відповідних документів,